

Zondag 22

Vraag 57: *Welke troost biedt u de opstanding van het vlees (lichaam)?*

Antwoord: Dat niet alleen mijn ziel na dit leven meteen bij Christus, haar Hoofd, zal worden opgenomen, maar ook dat mijn lichaam door de kracht van Christus opgewekt, weer met mijn ziel verenigd zal worden en aan het verheerlijkte lichaam van Christus gelijkvormig zal worden.

[Luk.16:22, 23:43, Fil.1:21,23, Job 19:25,26, 1Joh.3:2, Fil.3:21]

Kernpunten bij de preek: 'De hemel is het einde niet'

- Voor veel christenen is de hemel het einde (het einddoel) wél: “als je daar maar mag komen”. Het Woord van God is er gelukkig heel duidelijk en zeker over dat wie in Christus sterft, meteen na de dood bij Hem zal zijn (Fil.1:23). Dat is met onze ziel, in de geestelijke tegenwoordigheid van God, in een voor ons onzichtbare en onbereikbare dimensie van de werkelijkheid.
- Maar hoe zit het met ons lichaam? Dat is toch ook door God geschapen? Is dat een tijdelijke behuizing van onze ziel? Bovendien is het aan de zonde en haar gevolgen onderworpen, met als uiteindelijke consequentie: dat ons lichaam sterft. Dóet ons lichaam er eigenlijk wel toe, als we het bij de dood toch achterlaten?
- Als je (zoals de seculiere wereld) denkt dat er geen toekomst is voor ons lichaam:
 - Hoe kun je dan verder met een geschonden of gebroken lichaam? Dan kun je er maar beter een punt achter zetten (euthanasie bijv.)
 - Hoe zit het dan met de ethiek van het lichaam? Als het een ‘wegwerpartikel’ is, een ‘stoffelijk overschot’, waarom zou je er dan zuinig op zijn en waarom zijn je er dan heilig mee omgaan?
 - Waarom zou Jezus op aarde dan zoveel genezingswonderen gedaan hebben?
- Wij worden niet ván ons lichaam verlost maar mét ons lichaam. Zondag 1: ‘ik ben met ziel én lichaam het eigendom van Jezus Christus’. God verlost ook ons lichaam van de zonde en heeft ook voor ons lichaam een plan bij Zijn nieuwe hemel en nieuwe aarde (waarover de catechismus overigens zwijgt). Want de hemel is het einde niet: God wil verder, naar een nieuwe schepping vol gerechtigheid en heerlijkheid, waar Hij alles en in allen kan zijn. Dát is pas het einde: een eeuwig begin.
- Ons lichaam sterft als een graankorrel om verheerlijkt weer op te staan (1 Korinthe 15:42). Als ons lichaam sterft, sterft ook de zonde in ons: halleluja! Maar zelfs in het graf behoren onze lichaam aan Christus toe. Het zal op de dag van de wederkomst opstaan op een verheerlijkte wijze, gelijk aan het opstandingslichaam van Christus.
- Ziel en lichaam worden weer met elkaar verenigd. Wij worden helemáál nieuwe mensen. Ziel en lichaam zullen ook met elkaar overeenstemmen, iets wat nu vaak botst (Rom.7:24). Het lichaam zal helemaal doen wat de ziel wil. Alleen zo kunnen we deel uitmaken van Gods nieuwe schepping.
- Wie niet in Christus is, heeft geen toekomst voor ziel én lichaam.
- Daarom is het veelzeggend dat de catechismus vraagt naar de *troost* van dit geloof!
 - Er is hoop voor een lijdend en stervend lichaam
 - Vanuit deze hoop wordt ook ons aardse, lichamelijke leven geheiligd. Ons lichaam doet ertoe in het dienen van de Heere!

Om verder over na te denken

1. Wat betekent het geloof in God voor de manier waarop je tegen je lichaam aankijkt?
2. Kun je sterven ook als iets moois en hoopvols zien (Fil.1:21)?
3. Waarover blijf je na deze dienst toch piekeren?

Fijn als je wat wilt delen: app 06-12266947 of mail ajmensink@hervormdelburg.nl